

VADĪBA

[Bērnu grupiņa dzied dziesmu "Ticība no seniem laikiem"-Tulk.] Jums tāda noteikti ir. Ja tā ir pietiekami laba jums, tad tā ir pietiekami laba arī mums.

2 [Kāds brālis saka: "Tagad viņi iedos tev dāvanu."-Tulk.] Ak, tas ir jauki. [Bērni iedod brālim Branhamam dāvanu."] Pateicos jums. [Kāda māsa saka: "Vienkārši neliela dāvana, brāli Branham, bērniņi iekrāja savas monētiņas un..."] Pateicos jums. Paldies tev, mans brālīt. Paldies jums, bērni. Liels paldies, liels paldies. Un lai Dievs jūs svētī.

3 Jūs zināt, ka Jēzus sacīja: "Ko jūs izdarījāt kādam no šiem mazajiem, to jūs izdarījāt Man." Jūs esat rītdienas vīrieši un sievietes. Ja rītdiena pienāks, jūs būsiet tur, un Dievs ir atkarīgs no jums.

4 Liels paldies, mīļumiņ. Vai man tā ir jāatver? [Brālis Branham atver dāvanu un izlasa kartiņu-Tulk.] Tas ir tik jauki uztaisīts, tas ir nedaudz grūti...ak vai, tas ir jauki! Vectēvam ir jāsadabū savas brilles, ziniet: "Ticība kā sinepju sēkla...jūsu vēstījums..."

Vai tas nav mīļi? Ak vai! Man ir tik grūti to no jums pieņemt! "Dārgo brāli Branham, ak, tu esi tik labs draugs. Mēs ceram, ka tu...tu būsi svētīts visās lietās, kas tev būs. Mēs tevi mīlam; visā tajā laimē... Un lai dārgais Kungs Jēzus bagātīgi tevi svētī."

Ak, tas patiešām ir patīkami! Paldies tev, dārgumiņ, ikvienam no jums. Tas ir patiešām jauki.

[Kāds brālis saka: "Brāli Branham, es domāju, ka tu piekritīsi, ka mums ir labs svētdienas skolas skolotājs."-Tulk.]

Jums noteikti tāds ir. (Paņem to no manis, Billij.) Nu, tas ir tik...patiešām jauki darīts, man nemaz nepatīk to atvērt. Ļoti skaisti. Varu derēt, ka to izdarīja kāda no tām mammām. Vai pareizi? [Brālis Branham atver vēl vienu dāvanu-Tulk.] Hm? Nu, man ir... Vai tas neizlēks ārā? Ak vai! Vai, vai, vai! Tas ir patiešām mīļi...mums tas derēs. Leo, interesanti, pie kuras ģimenes viņš pieder? Tas ir katrā bildē. Tas ir patiešām jauki.

Nu, bērni, tas ir pārpilnības rags, un es to paņēmu un uzkārsu mūsu jaunajā mājā. Un es domāju, ka, kamēr vien mums būs mājas, mums vienmēr būs šī atmiņa no šīs svētdienas skoliņas šeit Preskotā. Es pateicos Dievam, pateicos par visu Tam Kungam; un es pateicos Dievam par tādiem jaukiem puisēniem un meitenēm, kādi esat visi jūs. Ka vienkārši domājat par mani šajā...šajā laikā. Lai Dievs jūs visus svētī. Liels paldies, jā, tas ir patiešām jauki. Iedvesma, lūk, kas tieši mums bija vajadzīgs, kaut kas tāds. Vai tad nē?

[Kāds brālis runā.-Tulk.] Labi.

[Kāds brālis saka, ka dziedāšana tika saplānota pēdējā minūtē.] Tieši tad tā ir labākā.

[Māsu grupa dzied dziesmu "Lejup no Godības", pēc tam sāk dziedāt pārējie.]

Ak, kā Viņu mīlu es! Kā viņu dievinu!

Viņš mana elpa, saullēkts un mans viss!

Varenais Radītājs kļuva mans Glābējs,

Un Dieva pilnība mājāja Viņā.

...tikai tici,

Dievam viss ir iespējams, tikai tici.

Tikai tici, tikai tici,

Dievam viss ir iespējams, tikai tici.

[Pārtraukums lentas ierakstā-Tulk.] Es domāju, ka tagad, pēc tā visa, es varētu sludināt četras stundas. Jau biju sācis domāt, ka esmu noguris. Nav brīnums, ka jūs, meitenītes, tik labi dziedat, meitenītes un puisēni; jūs klausāties, kā dzied jūsu vecākās māsas un jūsu mammas, brīnišķīgas dziedātājas. Tas patiešām ir brīnišķīgi. Kas ir šī mazā meitenīte, kura dziedāja solo, vai tā nav tā pati, kuru es tur satiku? Jums visiem ir ļoti skaistas balsis. Jūs vienkārši... Es domāju, ka tieši šeit es esmu izdzirdējis visskaistāko dziedāšanu. Vai jūs pastāvīgi trenējaties? [Kāds brālis saka: "Nē. Tā mēs dziedam."] Nu, es jums teikšu, ka jūs...jūs noteikti esat svētīti ar tādu patiešām labu dziedāšanu.

5 Man patīk laba dziedāšana. Es vienkārši mīlu labu dziedāšanu. Es vienmēr esmu teicis, ka tad, kad nokļūšu Debesīs, es gribu atrasties tur, kur būs dziedāšana, un klausīties. Man nekad nav bijis pārāk daudz dziedāšanas.

6 Ziniet, dziedāšana iedod drosmi. Jūs to zināt, vai ne? Kad kareivji dodas kaujā, vai jūs zināt, ko viņi dara? Viņi spēlē mūziku un dzied to, kas dod viņiem drosmi. Un, kad mēs dodamies kaujā, mēs dziedam, un tas dod mums drosmi virzīties tālāk.

7 Es pateicos jums, bērniņi, par šo jauko dāvanu. Un tas... Branhama kundze un Rebeka, un Jāzeps, un Sāra, mēs visi, mēs esam jums ļoti pateicīgi. Ir grūti to izteikt; kā lai pasaka šiem bērniņiem nē. Jūs taupījāt tās monētiņas. Es...es negribu to ņemt. Jūs zināt, kā es jutos, es negribu to ņemt. Taču es tur ieskatījos, un viņiem tur ir desmit dolāru banknote tajā kartiņā. Es domāju: "Vai lai es to ņemu?" Es nodomāju: "Kā gan es varētu to darīt?"

8 Taču es atceros nelielu stāstu, kuru es gribu jums izstāstīt. Reiz dzīvoja kāda atraitne, viņai bija bariņš bērnu, varbūt viņai... Šo bērniņu tētis bija miris. Un viņai bija tikai divas mazas monētiņas. Un reiz viņa gāja pa ielu... Tā bija nauda desmitajai tiesai, tāpat kā tās monētiņas, kuras jūs ietaupījāt, un viņa iemeta tās Dieva dārgumu krātuvē. Tur stāvēja Jēzus, viņu vērodams. Un es aizdomājos: "Ko gan darītu es, ja es tur stāvētu?" Es droši vien pieskrietu un sacītu: "Nē, nē, māsa, nedari to! Mums...mums to patiešām nevajag. Tas ir vajadzīgs tev, taviem bērniņiem." Saprotat? Nu, es neatļautu viņai to darīt. Taču Jēzus viņai ļāva. Redziet, Viņš ļāva viņai to izdarīt. Kāpēc? Viņš zina, ka svētīgāk ir dot, nekā saņemt. Viņš zināja, ko Viņš izdarīs viņai, saprotiet.

Tāpēc es pateicos jums, mazie draudziņi, no visas sirds.

9 Es gribu pateikties ikvienam no jums par šo jauko sadraudzības laiku, brāli Leo un Džīn. Man tās patiešām bija trīs pielūgsmes dienas. Pat tur džungļos, kad es atļaujos aizbraukt uz medībām, un kaut arī šķiet, ka es esmu medībās, es tā vai citādāk skatos uz jums un klausos, kā jūs sarunājaties. Man bija iespēja šodien pa dienu apciemot jūsu namus. Būdamas it visur, es nekad nebiju redzējis, es nosaukšu to par ciemu, nebiju redzējis tik daudzus tīrus, kārtīgus namus un cilvēkus, un tādu cieņu pret Kristu un Evaņģēliju. Es nekad nekur nebiju to redzējis. Un jūs noteikti ejat pa to pareizo ceļu, vienkārši turpiniet iet, un Dievs būs ar jums. Un man noteikti ir jāsatiek dažus no jums. Un nesen es redzēju tās māsas, es viņas pat neatpazinu, jo viss, ko es varēju saskatīt, bija viņu acis un deguns zem kapucēm. Un es domāju, ka tagad es esmu jūs iepazīs labāk, pateicoties brāļu Leo un Džīna laipnībai, kuri aizveda mani apciemot jūsu ģimenes un paspiest rokas mazajiem bērniņiem, gaidāmā laika praviešiem un pravietēm, ja tāds laiks iestāsies.

10 Jūs zināt, Jēzus mīl bērniņus. Jūs zināt, ka Viņš mīl. Un reiz bija viens bērniņš vārdā Mozus, pēc maza brītiņa mēs par viņu parunāsim. Un viņš bija ļoti labs... Vai jūs zināt, kāpēc viņš...kas palīdzēja viņam kļūt par labu puisēnu? Viņu audzināja laba mamma. Lūk, kas par lietu. Viņa mācīja

viņam par To Kungu. Un jums, mazie puisēni un meitenītes, ir tādas pašas labas mammas, viņas audzina jūs, māca jums par To Kungu. Ieklausieties viņās.

11 Ziniet, kāda... Vai jūs zināt, kāds ir pirmais bauslis Bībelē, pirmais bauslis ar apsolījumu, ar apsolījumu? Varbūt jums ir nedaudz pagrūti saprast šos baušļus. Pirmais bauslis ir: "Lai jums nav neviena cita dieva, izņemot Viņu." Bet tas īpašais bauslis...un pirmais bauslis, kurā ir apsolījums, saprotiet, ir priekš bērniem. Vai jūs to zinājāt? Redziet, Viņš sacīja: "Bērni, klausiet savus vecākus, lai paildzinātu jūsu dienas uz šīs zemes, kuras jums ir devis Tas Kungs, jūsu Dievs." Ieklausieties savos vecākos un dariet to, ko jūs darāt, tas var jums dot ilgāku dzīvi uz zemes, kuru jums ir devis Tas Kungs, vairāk laika kalpot Viņam.

12 Es ceru, ka šodien es skatos uz rītdienas sludinātāju, dziedātāju un evaņģēlistu grupiņu, ja būs rītdiena pēc mūsu dienām.

13 Tikai ir tāda lieta, ka jūs...jūs nonāvēsiet mani ar savu labestību. Es ēdu tik daudz, ka vairs nespēju paēst, un ar...ar mani vēl nekad nebija tā apgājušies. Ja es būtu kāds no Debesīm nokritis eņģelis, vēl labāk pret mani izturējušies nebūtu. Vienīgais, ko es jums varu pateikt, ir: "Paldies." Un, kad jūs būsiet tur Toskānā, diezin vai man izdosies izturēties pret jums tikpat jauki, jo es nezinu, kā to izdarīt, ar manām manierēm tas nebūs iespējams, taču es centīšos, kā vien varēšu. Atbrauciet.

14 Brāli un māsa Šansi, es noteikti gribu pateikties viņiem. Man šodien bija tas gods iepazīties ar jūsu jauko, jauno meitu un ar dēlu. Un...un par to, ka atvērāt mums šo namu pielūgsmei. Tādas lietas notika bībeliskajās dienās, ziniet, kad Evaņģēlijs bija... Es zinu, ka tas neizklausās vareni, tā domātu mēs. Taču Dievam tas ir tieši tāpat, kā bija tajās dienās.

15 Atcerieties, ja paietu vēl daudzi gadi, viņi paskatītos atpakaļ uz šo laiku un sacītu: "Ja vien es būtu dzīvojis tajās dienās šeit Preskotā! Ja vien es būtu dzīvojis..." Saprotat? Mēs dzīvojam tajā dienā tagad. Saprotat? Pēc tam mēs pienākam ceļa galā, tad mēs gaidām mūsu balvu tajā lielajā Dienā.

16 Tagad mēs grasāmies atvērt Dieva Vārdu un izlasīt. Taču, pirms mēs to darīsim, tikai brītiņu parunāsim ar Viņu.

17 Dārgais Jēzu, es nevaru izteikt savas...savas jūtas un savu pateicību brālim Merseram, brālim Goudam un visiem šiem jaukajiem cilvēkiem, un viņu bērniņiem par to labestību, kuru viņi parādīja mums, kopš mēs atrodamies šeit. Šī labestība pārspēj visu, ko mēs gaidījām. Un mēs redzam, ka viņi ir jauki un mīļi. Mēs nezinājām, ka ar mums apiesies tik karaliski. Un, Kungs, es lūdzu, lai Tava klātbūtne vienmēr būtu šajā cilvēku nometnē, lai Svētais Gars piepilda šeit katru sirdi un lai Tu dāvā viņiem mūžīgo Dzīvību. Un lai mēs, kā mēs priecājamies šodien, lai tur, kur būs nebeidzamā Diena, lai tad, kad mēs satiksimies Tā klātbūtnē, Kuru mēs pielūdzam un mīlam, un slavējam par to visu; līdz tam laikam, Kungs, saglabā mūs uzticīgus Viņam un Viņa Vārdam. Mēs lūdzam Jēzus Vārdā. Āmen.

18 Un tā, es tik ilgi aizturēju jūs no rīta, šajā pēcpusdienā es pacentīšos un darīšu to patiešām ātri, un runāšu tādā veidā, lai to saprastu mazie draudziņi un arī vecākie.

19 Es gribu izlasīt šeit vienu vietu no Rakstiem, kas atrodas Marka Evaņģēlija grāmatā, un es gribu izlasīt no 17. panta, Marka Evaņģēlija 10. nodaļa, daļu no tā.

Un, kad Viņš bija izgājis uz ceļu, tad kāds pieskrēja un, ceļos nometies, Viņu lūdza: "Labais Mācītāj, ko man būs darīt, lai iemantoju mūžīgu dzīvību?"

Bet Jēzus uz to sacīja: "Kāpēc tu Mani sauc par labu? Neviens nav labs kā vienīgi Dievs.

Tu baušļus zini: tev nebūs nokaut; tev nebūs laulību pārkāpt; tev nebūs zagt; tev nebūs dot

nepatiesu liecību; nelaupi; godā savu tēvu un māti."

Bet tas Viņam teica: "Mācītāj, šim visam esmu bijis paklausīgs...tas ir, esmu turējis to kopš savas jaunības."

Bet Jēzus, viņu uzlūkodams, iemīlēja viņu un sacīja: "Vienas lietas tev trūkst - ej, pārdod visu, kas tev ir, un dod nabagiem; tad tev būs manta debesīs; un nāc, ņem savu krustu un seko Man."

Bet tas, par šo vārdu noskumis, aizgāja bēdīgs; jo viņš bija ļoti bagāts.

20 Lūk, bērniem un pieaugušajiem, un visiem, es gribu norunāt šo nelielo vēstījumu tik īsi, cik vien spēšu, un tik ātri, cik vien ātri es spēšu. Un es gribu šeit paņemt šo teksta fragmentu: "Seko Man," un runāt par tēmu: *Vadība*. Sekot... Un kāds, lai vestu... *Vadība* un: "Seko Man". Jaunieši, cilvēki...

21 Atcerieties, ka ikvienam no mums, sperot savu pirmo soli, kāds mūs veda. Jūsu mammas atceras tos pirmos soļus, kurus spēra viņu juniors un mazā meitiņa, bet viņi tos vairs neatceras. Taču kāds tevi veda, kad tu spēri savus pirmos soļus. Es atceros, kad Billijs Pols spēra savu pirmo soli, Jāzeps un viņi visi, kad viņi spēra savu pirmo soli.

22 Parasti tieši mamma palīdz bērniņam spert pirmo soli, jo viņa atrodas mājās tajā laikā, kad tēvs ir darbā, cenšoties nopelnīt iztikai. Un tā nu viņi sper savu pirmo soli. Un vakarā, kad viņš atnāk, tēvs, viņš vienmēr saka... "Ak, tēvs," viņa saka, "Džonijs un Mērija tas mazais puisītis vai meitenīte) viņi staigā! Nāc, paskaties!" Un tikai vienu soli, varbūt mamma viņu pietur; turas pie savas mammas pirksta, jo jūs vēl bijāt tādi vāji un it kā sagriezāties uz sāniem, ziniet, un tā viegliņām kritāt. Tāpēc tev bija jāturas pie mammas rokas, lai spertu savu pirmo soli.

23 Lūk, kāds jums palīdzēja, kad jūs spērāt savu pirmo soli. Un jūsu...jūsu pēdējais solis, kuru jūs spersiet dzīvē, kāds jūs vedīs. Saprotiet, tā tas ir. Es gribu, lai jūs to neaizmirstat. Jūsu pirmais solis – kāds jūs veda. Un jūsu pēdējais solis – kāds jūs vedīs.

24 Mūs ir jāved. Jūs zināt, ka Dievs pielīdzina mūs aitām. Bet vai jūs zināt, ka aita nespēj pati sevi vest? Viņa kaut kur noklīdīs un apmaldīsies, un viņa vienkārši nespēj pati sevi vest. Un viņai vajag, lai kāds viņu ved. Un reizēm... Aita būtu jāved ganam. Tā tas bija toreiz Kunga Jēzus laikā, Viņš bija tas labais Gans, kas veda aitas.

25 Taču šodien, redziet, mēs dzīvojam citā laikā, viss ir izmainīts un sagrozīts. Vai jūs zināt, ko šodien lieto cilvēks, lai vestu aitas? Āzi. Un vai jūs zināt, uz kurieni viņas tas āzis ved? Pa tiešo uz kautuvi. Tās aitiņas nezina, uz kurieni viņas iet, tāpēc tas āzis iet uz aploku pie kautuves, bet aitas nezina neko citu, kā vien sekot līderim, tāpēc viņš ved tās pa tiešo uz to kautuvi. Un pēc tam tas āzis pārlec pāri žogam, bet aitas ieiet iekšā, un tiek nokautas. Redziet, āzis ir nepareizs līderis.

26 Taču Jēzus, labais Gans, kurš veda aitas, Viņš veda tās uz Dzīvību un turēja viņas pie rokas. Saprotiet, taču kādam aitas ir jāved.

27 Sākumā tā ir mātes labestība, pēc tam tas ir tēva vārds. Pēc tam, kad jūs esat spēruši savu pirmo soli ar mammu, tad jūs skatāties uz savu tēti, mēs visi, lai saņemtu gudrību, jo viņš ir mājas galva. Un parasti viņš... Ne tas, ka viņš ir gudrāks, taču viņš vienkārši ir ielikts par savas ģimenes līderi, tāpēc mēs ievērojam to, ko saka darīt mūsu tētis. Kad viņš saka: "Lūk, dēls, es gribētu lai tu izdari *to un to*," tad mēs viņam paklausām, jo tā ir gudrība. Un paklausām... Saprotiet, viņš ir daudz iemācījies, un mums ir jāprasa viņam, lai saprastu, ko viņš ir iemācījies, un tad mēs varam gūt labumu no tā, ko viņš ir iemācījies. Viņš saka mums: "Neej un nedari *to*, jo es to izdarīju. Mans tēvs teica man to nedarīt, taču es to izdarīju, un ar mani notika, lūk, *tas*, kaut kas slikts." Un tā, redziet mēs... Tad viņš, tētis, saka mums, kas ir jādara un kā to izdarīt pareizi.

28 Pēc tam, kad mūs ir vedusi māte līdz tam laikam, kad mums ir jāiegūst gudrība, jāsaprot no tēva, tad mēs saņemam citu...mēs saņemam citu līderi, un tas ir skolotājs, laba skolas skolotāja. Viņa cenšas tevi mācīt un iedot tev izglītību, lai labāk sagatavotu tevi dzīvei, kādai vietai, pozīcijai, lai tu varētu lasīt savu Bībeli un lasīt dziesmas, un lai tu pats varētu iemācīties par Dievu un lasīt, saprotiet. Un tad vēl viena lieta, varbūt tev būs kāds amats, un kāds rakstis tev vēstuli, mamma, tētis, kāds rakstis tev vēstuli, bet tu nevarēsi to izlasīt. Saprotat? Un skolotājs...tad viņa vada tevi iemācīties rakstīt un lasīt. Un tā ir laba lieta, labs skolotājs, lai mācītu tevi pareizi. Bet tad, kad tu to atstāj, tu, kad tu atstāj to skolotāju, vienu skolotāju pēc otra, no sākuma klasēm un tālāk, līdz pabeigsi skolu vai dosies uz augstskolu. Tad, kad tu pabeidz augstskolu un tad... Tevi tam cauri ved skolotājs. Saprotat?

29 Un tā, mamma ir iemācījusi tevi staigāt, saprotiet. Tētis iemācīja tev būt lieliskam un patīkamam jauniešim un kā parūpēties par sevi, un kā uzvesties. Skolotāja iedeva tev izglītību, kā lasīt un rakstīt. Taču tagad tu atstāj tēti, tu atstāj mammu un tu atstāj skolotāju, tagad kādam ir jāved tevi tālāk. Nu, ko jūs gribat, kas lai ved jūs tālāk? [Kāds bērniņš saka: "Jēzus."-Tulk.] Pareizi. Lai tālāk tevi vestu Jēzus. Jā, tā ir ļoti laba atbilde, ļoti lieliska. Tālāk jūs ved Jēzus.

30 Un tā, jūs redzat šo jauno cilvēku, par kuru mēs runājam, viņš ir nosaukts par jaunu, bagātu priekšnieku. Lūk, šis puisis, viņu bija ļoti labi veduši. Viņa māte bija iemācījusi viņam staigāt. Un, redziet, viņš vēl bija jauns cilvēks, varbūt tikko kā bija beidzis skolu, un bija ļoti slavens jauns cilvēks. Un, varbūt būdams labi iemācīts, viņš rīkojās pareizi un tālāk, kā viņu bija iemācījusi viņa māte.

31 Un viņš bija arī sekmīgs jauns cilvēks, jo, paskatieties, viņš jau bija bagāts. Bet viņš vēl bija jauns, varbūt astoņpadsmit gadus vecs, tikko kā beidzis skolu, un bija bagāts. Un tā, jūs redzat, ka viņam bija bijis labs skolotājs, kas mācīja viņu rīkoties pareizi. Un viņa tēvs bija bijis viņam labs skolotājs; tā ka viņš vēl bija jauns, bet jau bija bagāts ar naudu, viņš bija sapelnījis sev daudz naudas. Varbūt viņš bija patiešām... Viņš jau tādā vecumā bija priekšnieks, sekmīgs. Saprotat? Un viņam bija bijis skolotājs, kas bija viņu mācījis, kas iemācīja viņam pareizas lietas, kā viņam darīt. Viņam bija izglītība.

32 Un vēl šim jauniešim bija bijis arī cits skolotājs. Tas ir atkarīgs no tā, kā jūs tiekat audzināti, bet šī jaunieša namā bija reliģiska apmācība.

33 Lūk, daži bērni... Vai jūs zināt, ka ir ļoti daudz bērniņu, kuriem mājās nav nekādas reliģiskas apmācības? Viņu tēvs un māte netic Dievam. Un viņu tēvs un māte dzer, smēķē, kaujas un vakaros brūk viens otram virsū, visu ko tādu, un negatavo vakariņas saviem puisēniem un meitenītēm, un tā tālāk. Vai tad jūs nepriecājaties, ka jūsu vecāki ir īsti kristieši, māte un tēvs? Un, kad jums būs bērni, vai tad jūs negribētu būt tādi vecāki, kādi ir jūsu tēvs un māte? Saprotat? Nu, bet tas viss ir labi.

34 Lūk, tādi tie bija bijuši šim jauniešim, viņam bija reliģiska apmācība. Saprotiet, tas stipri atšķīrās no tā, kas bija dažiem citiem, jo viņiem nebija nekādas reliģiskas apmācības. Taču šim jauniešim bija bijusi reliģiska apmācība, jo, redziet, viņš pateica, ka ir ievērojis baušļus no pašas bērības.

35 Lūk, arī jums visiem ir bijuši reliģijas skolotāji, ikvienam no jums. Un jums, pusaudžu meitenītes un zēni, jums visiem ir bijuši labi skolotāji, jūsu tēvi un mātes šeit, šajā nometnē, jūs esat saņēmuši visu, kas jums...visas jums zināmās, iespējamās iespējas, lai jūs kļūtu par patiešām labiem vīriešiem un sievietēm, par Dieva kalpiem.

36 Jo, atcerieties, reiz jums būs jānomirst vai jātiek pārnestiem uz Debesīm. Un, ja jūs nomirsiet līdz Viņa atnākšanai, tad jūs tiksiet aizrauti pirmie. Vai jūs to zinājāt? Vai zinājāt, ka nomirušie... Ja mamma un tētis nomirs pirms jums un Jēzus neatnāks mūsu paaudzes laikā, vai jūs

zināt, ka šis tētis un mamma celsies pirmie, pagodināti, pirms jums? Saprotat? Atskanēs Dieva bazūne, un Kristū mirušie augšāmcelsies pirmie, bet pēc tam mēs, kas vēl paliksim dzīvi, tiksim aizrauti kopā ar viņiem. Mēs tiksim izmainīti. Mums ir jāatceras, ka tā ir vissvarīgākā lieta dzīvē. Vai tagad jūs saprotat? Tas ir vissvarīgākais dzīvē, kas mums ir jā dara – jā sagatavojas satīties ar Dievu.

37 Lūk, bet tikai reliģija nedarbosies. Redziet, šis jaunais priekšnieks, viņš sacīja: “Labais Mācītāj...” Lūk, atcerieties, pirms es to izteikšu. Viņš bija iemācīts dzīvot pareizi. Viņam bija laba izglītība. Viņš bija apmācīts biznesā. Un viņš bija bagāts, bija priekšnieks, un viņam bija reliģija. Taču viņš saskārās ar citu problēmu, un ar to saskaramies mēs visi – ar mūžīgo Dzīvību. Reliģija nedod mums mūžīgo Dzīvību. Reliģija ir apsegs, taču tā mums nedod mūžīgo Dzīvību. Un tomēr, kaut arī viņu bija apmācījuši vislabākie skolotāji, viņam tomēr kaut kā pietrūka. Un tas jaunais cilvēks to zināja, jo viņš pateica: “Labais Mācītāj, ko man darīt, lai iemantotu mūžīgo Dzīvību?”

38 Un tā, jūs taču ticat, ka Jēzus ir Dievs, pareizi? Tāpēc Viņš zināja tā jaunā cilvēka domas un Viņš pateica: “Turi baušļus.” Viņš uzreiz pievērsās viņa reliģijai, lai paskatītos, ko tas sacīs par savu reliģiju. Citiem vārdiem, Viņš pateica: “Ievēro savu reliģiju.”

39 Tas atbildēja: “Es esmu to darījis jau kopš bērnības,” kad bija tāds puisēns kā jūs. “Mana mamma un tētis, un mans priesteris mācīja man reliģiju. Tomēr es zinu, pateicoties manai reliģijai, ka man tomēr nav mūžīgās Dzīvības.” Saprotat?

40 Jūs varat būt labi. Jūs nezogat, nesmēķējat, nemelojat. Nemelojiet tētim un mammai; nesakiet tos pirmos melus, jo, pasakot to vienreiz, nākošreiz samelot jau ir vieglāk, saprotiet. Taču jums tas nav jā dara. Nekad nesakiet tos pirmos.

41 Vai jūs zinājāt, ka jūsu ķermenis nav veidots, lai melotu? Ziniet, viņi tagad ir uztaisījuši tādu aparātu, tas pārbauda jūsu nervus. Viņi apliek jums šeit siksnīņu ap plaukstu locītavu un vēl vienu apkārt galvai, un tad jūs tur runājat, nu, sacīsiet: “Es...es par to samelēju, bet es varu tik viegli to pateikt, ka viņi noticēs, ka es runāju patiesību.” Un jūs varat pateikt...

42 Viņi sacīs: “Vai tu bija tajā vietā, vai tu sēdēji tajā brāļa Šanca treilerī, kad brālis Branhams sludināja svētdien pa dienu tajā dienā?”

Tu pateiksi: “Nē, ser. Es tur nesēdēju. Nē, ser.”

43 Vai zināt, ko pateiks tas melu detektors? “Jā ser, tu tur sēdēji. Jā ser, tu tur sēdēji.”

Tu sacīsi: “Es nesēdēju.”

Tas pateiks: “Jā, tu sēdēji.”

44 Kāpēc? Tāpēc ka meli ir kaut kas briesmīgs. Šis ķermenis netika uztaisīts, lai melotu. Tas ir kaut kas tik briesmīgs, ka tad, kad tu melo, tas izjauc visu tavu nervu sistēmu. Ak! Izjauc to tā, ka tas izraisīs jums čūlas, sēnīšu attīstību, tas jūs nonāvēs. Un tā tad meli ir kaut kas slihts, jo, saprotiet, jums nav paredzēs melot, zagāt, darīt kaut ko tādu.

45 Un tā, šis jaunais cilvēks varbūt bija...viņš nebija melojis, nekad nebija zadzis, un viņš apzinājās, ka viņam ir vajadzīga mūžīgā Dzīvība. Un tā, viņš sacīja: “Ko man darīt, lai To iegūtu?”

46 Un Jēzus šeit parāda, ka reliģija to neizdarīs. Lūk, Viņš aizsūtīja viņu atpakaļ pie tās un sacīja: “Turi baušļus.”

47 Bet tas sacīja: “Mācītāj, es esmu to darījis kopš bērnības, vēl kopš biju tikai zēns. Es to darīju.” Taču viņš pats zināja, ka viņam nav mūžīgās Dzīvības. Tāpēc tad Viņš sacīja: “Ja tu gribi ieiet Dzīvībā, mūžīgajā Dzīvībā, gribi būt pilnīgs, tad ej un pārdod, ko...”

48 Saprotiet, lūk, ja ir nauda, tas ir labi. Saprotiet, tas ir labi, ja ir nauda, būt bagātam. Un būt priekšniekam, tas ir labi. Taču jautājums ir, kā tu rīkojies, kad tu tāds kļūsti, saprotiet.

49 Viņš sacīja: “Ej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod nabagiem, tiem cilvēkiem, kuriem nekā nav; tad nāc, seko Man, un tev būs bagātības Debesīs.” Taču tam jaunajam cilvēkam bija tik daudz naudas, ka viņš nezināja, ko ar to darīt. Lūk, saprotiet, viņš bija ļoti populārs, tas jaunais cilvēks.

50 Un viņš...viņš bija labi sagatavots dzīvei, kā viņu bija sagatavojuši viņa tēvs un māte, un priesteri, un visi pārējie, bet tomēr viņš zināja, ka viņam kaut kā pietrūkst. Tagad es runāju pieaugušajiem. Viņš, viņš zināja, ka viņam kaut kā pietrūkst, un viņam nebija mūžīgās Dzīvības. Viņš to zināja. Saprotat?

51 Reliģija nerada mūžīgo Dzīvību. Ārējās darbības, sajūtas, tu kaut ko sajūti; tu vari būt nobiedēts un kaut ko sajūst. Saprotat? Paraudāt ir labi, gaviļēt ir labi, tomēr tas vēl nav Tas. Jūs esat nostājušies mūžīgās Dzīvības priekšā.

52 Jūs teiksiet: “Nu, es esmu bijis nelokāms baptists, metodists vai prezbiterietis, vai pentakosts.” Ne jau tur tā lieta.

53 Tāds bija arī šis jaunais cilvēks, viņam bija iemācīta tā laika reliģija, taču viņam joprojām nebija mūžīgās Dzīvības, tāpēc viņš sagribēja uzzināt, kas tad ir jādara. Viņu bija sekmīgi vadījuši līdz Tai. Taču, kad viņš sadūrās ar To, viņš atteicās, lai viņu pieved pie mūžīgās Dzīvības, tas ir, lai viņu ved. Citi viņa līderi bija tik ļoti viņu satvēruši, ka viņš negribēja no tā atbrīvoties. Saprotat?

54 Nu, tas ir kaut kas tāds, ko stāsta brālis Branhams. Tas būs jums nedaudz par dziļu, saprotiet.

55 Izglītība ir labi, jums ir jāiet uz skolu un jāmacās. Saprotiet, tas ir labi, taču tas jūs neizglābs. Ja ir daudz naudas, tas ir labi – jūs varētu audzināt bērnus, iedot tiem labas drēbes un pārējo. Un kā tavs tētis un mamma strādāja priekš tevis un tā tālāk. Tas ir labi, taču tas jūs neizglābs. Saprotat? Vai varbūt jūs nokļūsi laboratorijā un iemācīsieties, kā viskautko savienot vai sašķelt atomus, vai ko nu vēl viņi tur dara, un iekāpsiet raķetē un dosieties uz mēnesi, taču tas jūs neglābs.

56 Tev būs jāsatiekas ar vienu lietu, ar mūžīgo Dzīvību, un tikai viena Persona var To iedot tev. Mamma nevar tev To iedot. Tētis nevar tev To iedot. Tavs draudzes gans nevar tev To iedot. Tavs vadītājs nevar tev To iedot. Ikvienam, kas saņem mūžīgo Dzīvību, ir jāatnāk pie Jēzus Kristus. Viņš ir vienīgais, kas var iedot to Daļu.

57 Tava skolotāja var iedot tev izglītību, viņa var tevi iemācīt; tev tas ir jāmacās. Tava māte var iemācīt tevi staigāt; tev ir jāmacās staigāt. Tavs tēvs var iemācīt tevi, kā kļūt par biznesmeni vai vēl kaut ko; tev tas ir jāmacās. Taču tikai Jēzus var iedot tev mūžīgo Dzīvību. Saprotat?

58 Tavs priesteris, tavs vadītājs vai kas tamlīdzīgs var iemācīt tev reliģiju, tu vari izstudēt to vēstījumu, kuru mēs jums cenšamies mācīt, un tomēr tas nedos tev mūžīgo Dzīvību. Tev ir jāpieņem šī Personība, Jēzus Kristus. Vai jūs to saprotat, ikviens no jums? Jums ir jāpieņem šī Persona, Jēzus Kristus, lai jums būtu mūžīgā Dzīvība. Lūk... Taču reizēm kāda cita vadība mūs ietekmē tik spēcīgi, ka mēs nezinām, kas ir jādara, kad pienāk tas laiks.

59 Lūk, cik liktenīgi ir noraidīt vadību, kas ved uz mūžīgo Dzīvību, jo, saprotiet, tā ir Dzīvība, kas nekad nebeidzas. Lūk, izglītība, tas ir lieliski, tas palīdzēs jums šeit. Bizness, tas ir lieliski. Nauda, tas ir lieliski. Būt labam zēnam un labai meitenei, tas ir lieliski. Taču, saprotiet, kad dzīve šeit beigsies, tas ir arī viss. Vai sapratāt? Vai jūs, pieaugušie, sapratāt? [Sanāksme saka: “Āmen.”-Tulk.] Saprotiet, tas ir viss. Taču pēc tam mums ir jāpieņem Jēzus Kristus mūžīgajai Dzīvībai. Pie Tās tevi var atvest tikai un vienīgi Jēzus.

60 Un, saprotiet, kaut arī tas jaunais cilvēks bija sasniedzis visu to skolā, pateicoties saviem vecākiem un pārējiem, viņš pazaudēja to vissvarīgāko, kas viņam varēja būt – Svētā Gara vadību, jo

Jēzus sacīja: “Nāc, seko Man.”

61 Un jūs, meitenes, kas beidzat skolu, varbūt dažām no jums jau drīz būs izlaidums, un jūs, jaunie zēni – vissvarīgākā vadība ir Jēzus Kristus, jo tā ir vadība uz mūžīgo Dzīvību. Lūk, ar šo vadību saduras ikviens cilvēks, viņiem tiek dota iespēja izvēlēties.

62 Un tas ir kaut kas ļoti svarīgs mūsu dzīvēs – izvēle. Reiz... Ziniet, tētis un mamma izvēlējās, ka viņiem būs jauks puisēns un meitenīte, kādi esat jūs visi.

63 Pēc tam, pēc kāda laika, tev ir tiesības izvēlēties, vai tu gribi iemācīties no skolotāja vai nē. Skolotājs var tevi mācīt, taču tu vari būt vienkārši slikts puika un nemācīties; vai arī slikta meitene, vispār negribēsi klausīties. Redziet, jums ir izvēle, kaut arī jūs esat vēl mazi.

Un mamma jautā: “Vai tu saņēmi labu atzīmi?”

“Nē, es saņēmu ļoti sliktu.” Lūk, tagad tu vari...

64 Mamma saka: “Tagad tev ir jāmācās.” Un tad tev tas ir jādara, jāturpina mācīties, kā tev pateica mamma, kā tev pateica tētis. Redzi, tev ir jāmācās.

65 Taču tev ir izvēle: tu vari to darīt, bet vari nedarīt. Tu vari pateikt: “Es negribu.” Saproti, tev ir izvēle.

66 Pēc kāda laiciņa jums būs izvēle, ar kādu meiteni precēties, ar kādu puisi precēties.

67 Šajā dzīvē tev it visur ir izvēle. Un vēl tev ir arī izvēle, vai tu gribi dzīvot pēc šīs dzīves, vai arī gribi būt vienkārši labs, populārs cilvēks, kinozvaigzne vai dejojājs, vai vēl kaut kas.

68 Un paskatieties uz šīm te meitenēm, kurām ir tādas skaistas balsis, kuras tikko kā dziedāja. Tam bērniņam ir jāattīsta balss, un viņa varētu būt operas dziedātāja vai vēl kāda dziedātāja. Es dzirdēju šo puisēnu balsis, šie puisēni varētu kļūt kā Elvis Preslijs, pārdodami savas pirmdzimtā tiesības. Redziet, jūs to negribat. Saprotiet, tas ir jums dotais Dieva talants, un jums ir jāizvēlas, kur jūs šo talantu izmantosiet, vai nu Dievam, vai arī izmantosiet to velnam. Saprotat?

69 Lūk, brālis Leo, jūsu brālis, redziet, viņam bija tāds kā talants vadīt cilvēkus. Ko gan viņš ar to izdaris? Vai nu viņš ieies biznesā un kļūs par miljonāru, vai arī atbrauks uz šejieni un uztaisīs namu, kur tie, kas grib, varēs sanākt kopā un atvest visus jūsu bērniņus? Redziet, jums ir jāizvēlas, ko jūs darīsiet.

70 Ikvienam no mums ir jāizdara izvēle. Un mēs ar to satiksimies. Un mēs visi satiekamies ar, lūk, ko: “Ko mēs darīsim ar mūžīgo Dzīvību? Vai mēs turpināsim dzīvot viņpasaulē, vai nē?” Tad mums ir jāatnāk pie Jēzus, lai To saņemtu. Izvēles iespēja, lūk, ko mums ir devis Dievs. Viņš neko nepiespiež mums ar varu. Viņš vienkārši ļauj mums izdarīt mūsu pašu izvēli. Tāpēc tevi neviens nepiespiež, bet vienkārši izdari savu izvēli.

71 Un tā, vienkārši pasekosim tam dažas minūtes, gan pieaugušie, gan bērni, visi kopā. Pasekosim šim jaunajam cilvēkam un kādu izvēli izdarīja viņš, un paskatīsimies, kur tas viņu aizveda.

72 Un tā, šīs meitenītes ar skaistajām balsīm, šie jaunie puisēni. Varbūt izrādīsies, ka tev ir laba balss dziedāšanai. Lūk, paņemsim tikai šo vienu lietu, ak, varbūt viendien jūs to paņemsiet, es...

73 Vai jūs zināt to puisi, kuru sauc Elvis Preslijs? Jūs esat dzirdējuši manas lentas. Jūs esat dzirdējuši, ka es nepazemoju to puisi, taču tam puisim bija tā iespēja, kura ir jums visiem. Saprotiet, un viņš... Viņš ieraudzīja, ka viņš var dziedāt. Un pavērojiet, ko viņš izdarīja, tieši to pašu, ko izdarīja Jūda, Jūda Iskariots, viņš pārdeva Jēzu. Jēzus iedeva tam puisim to labo balsi. Un ko viņš

dara? Aizgriežas un pārdod to velnam. Saprotiet, viņam būs jānonāk ceļa galā. Saprotat? Viņš atteicās iet ar Jēzu.

74 Un tā, šis jaunais cilvēks, šis bagātais, jaunais priekšnieks, viņš izdarīja to pašu. Pasekosim un paskatīsimies, ko viņš izdarīja. Nav šaubu, ka tāds ievērojams cilvēks kā viņš, droši vien skaists, jauns cilvēks ar melniem, uz sānu sasukātiem matiem, skaistas drēbes. Jaunās meitenes domāja: “Ak, tas ir smuks jauns vīrietis!” Ak, viņas... Varbūt viņš pamāja viņām, un viņas sāka ar viņu flirtēt un tā tālāk.

75 Un viņš domāja, ka viņš bija varens puisis, personība, saprotiet, jo viņš bija skaists, viņš bija jauns. Viņš neskatījās uz turieni, uz tā ceļa beigām. Viņš skatījās tikai uz šejieni. “Es esmu jauns. Es esmu skaists. Es esmu bagāts. Es varu nopirkt visu, ko vien gribu. Es varu paņemt tās meitenes, un, ak, es viņām visām patīku. Un viņas zina, ka es esmu lielisks cilvēks.” Un, saprotiet, viņam tas viss bija. Viņš bija sekojis sava tēva pamācībām un visam pārējam. “Un es esmu ļoti reliģiozs. Es eju uz draudzi.” Un tā viņš sekoja tam, saprotiet, ļoti populārs, bagāts un slavens. Un viņš...

76 Tieši tā kā šodien, kā arī jums būtu iespēja kļūt par kinozvaigzni, saprotiet, vai par kaut ko tādu. Šodien vairums bērnu, kad ar viņiem parunāsi, viņi par tām kinozvaigznēm zina vairāk nekā par Jēzu. Vai saprotat? Un, redziet, jūs, bērniņi, mācieties par Jēzu. Bet viņi apsēžas tur, kur rāda kaut kādu filmu kinoteātrī vai vēl kaut ko, viņi zina tos aktierus, zina visu par to. To visu viņi zina labāk nekā Šo.

Tu stāsti viņiem par Bībeli, bet viņi par Bībeli neko nezina. Saprotiet, viņi dara nepareizu izvēli. Lūk, daži dziedātāji pārdod savu Dieva doto talantu slavas dēļ!

77 Pēc tam mēs redzam viņu dzīves beigās. Pasekosim viņam nedaudz tālāk. Vai jūs zināt, ko Bībele stāsta par šo jauno puisi? Viņam ļoti sekmējās. Tāpēc reizēm panākumi nenožīmē, ka tu esi izdarījis pareizo izvēli. Vai zināt, ko viņš izdarīja? Viņš izklaidējās un labi pavadīja laiku, un rīkoja lielas ballītes, un tērēja kaudzēm naudas un pārējo uz meitenēm, un visu ko citu. Un pēc tam viņš apprecējās, un varbūt viņam bija ģimene. Un viņš...viņš kļuva tik bagāts, ka viņam vajadzēja uzcelt jaunus šķūņus un pārējo. Un viņš sacīja: “Redziet, es nesekoju Jēzum, bet paskatieties, kas man pieder!” Saprotat?

78 Varbūt jūs esat dzirdējuši, kā cilvēki tā saka, un arī es saku: “Nu, paskaties, Viņš mani svētīja.” Tas it neko nenožīmē. Saprotat?

79 Un drīzumā tie šķūņi tā piepildījās, ka viņš pat pateica: “Dvēsele, atpūties! Man ir tik daudz naudas un tādas sekmes! Un es esmu tik ievērojams cilvēks! Es esmu visvisādu klubu biedrs. Manās rokās ir šīs pasaules bagātības. Man pieder daudz zemes un lielas naudas summas, un, ak, visiem es patīku, jo es esmu ļoti jauks cilvēks.”

80 Taču jūs zināt, ka Bībele saka, ka tajā naktī Dievs pateica viņam: “Es atprasīšu tavu dvēseli.”

81 Kas notika pēc tam? Tur bija kāds ubags, nabadzīgs, vecs kristietis, kas gulēja tur pie viņa vārtiem. Un, kad viņi...

82 Un tur Jeruzālemē viņi ēd uz māju jumtiem. Un maizes drupačas krīt *šādi* lejā un arī gaļas gabali, un pārējais krīt uz grīdas, kad noiet to zemē. Un viņi to augšā neceļ, jo viss Jeruzālemē, vecajā pilsētā, tas...

83 Vai nekas, ja es te pateikšu vienu jociņu? Tur ir mušas. [Vārdu spēle angļu valodā-Tulk.] Vai jūs zināt, kas tas ir? Mušas uz maizes, mušas uz gaļas, mušas uz sviesta, it visur ir mušas. Tās izlido uz ielas, apsēžas notekās un visur, un ielido iekšā un tur nosēžas.

84 Tā ka tie cilvēki tur, viņi uzkāpj uz to ēku jumtiem, un viņi ēd, un tad viņi to noiet uz grīdas, bet pēc tam noslauka to lejā. Un suņi uz ielām apēd tos pārpalikumus. Un viņš ļāva tam

nabadzīgajam, vecajam kristietim gulēt tur uz ielas un ēst tās drupačas, kas krita no viņa šķīvja, no viņa gultas, tas ir, no viņa galda.

85 Bet pēc tam, kad viņš to apēda, pēc kāda laiciņa viņam parādījās jēlumi, taču viņam nebija nekā, ko uzlikt uz tiem jēlumiem. Viņu sauca Lācars. Un suņi nāca un laizīja viņa brūces, lai viņš kaut kā atlabtu.

86 Un tā, jūs zināt, ka pēc kāda laika šis bagātais cilvēks, kad... Viņš redzēja, ka viņam ir nauda, lai nopirktu visvisādas zāles, ja viņš saslimtu, ataicināt visādus ārstus. Taču, ziniet, reizēm ārsti nespēj mums palīdzēt, zāles nevar mums palīdzēt, nekas nevar mums palīdzēt; mēs esam atkarīgi no Dieva žēlastības. Un viņš nonāca sava ceļa galā; ārsti nespēja viņam palīdzēt, un medmāsas nespēja viņam palīdzēt, un zāles nespēja viņam palīdzēt, un viņš nomira. Un tad, kad viņa dvēsele atstāja viņa ķermeni, saprotiet, viņš atstāja visu savu naudu, visu savu izglītību, visu, kas viņam bija, visu viņa popularitāti. Viņi sarīkoja viņam krāšņas bēres, varbūt nolaida pusmastā karogu, un atnāca pilsētas mērs un pārējie, un atnāca sludinātājs un pateica: "Mūsu brālis nu ir aizgājis godībā," un visu ko tādu.

87 Taču Bībelē ir teikts, ka "viņš pacēla savas acis ellē, ciešanās, un paskatījās pāri tam lielajam bezdibenim, un ieraudzīja tur Debesīs to ubagu, kurš reiz bija gulējis tur pie viņa durvīm. Un viņš iebrēcās: 'Atsūti šurp Lācaru ar kriptiņu ūdens. Šīs liesmas ir tik mokošas!' Tas atbildēja: 'Ak, nē. Redzi, tu izdarīji nepareizu izvēli savā dzīvē.'"

88 Redziet, kad viņš nonāca ceļa galā, lai izietu no šīs dzīves! Viņu bija vedusi reliģija. Viņu bija vedusi izglītība. Viņu bija vedusi viņu panākumu ietekme. Taču, ziniet, tur nebija neviena, kas turētu viņu pie rokas, tās lietas tur beidzās. Vai tu, draudziņ, to saproti? Jūs, lielie, saprotat. Ko es... Vairs nebija nekā, kas viņam palīdzētu. Viņa nauda nespēja viņam palīdzēt. Viņa draugi ar ārstiem nespēja viņam palīdzēt. Zāles nespēja viņam palīdzēt. Viņa priesteris, viņa reliģija nespēja viņam palīdzēt. Tāpēc viņam bija atlicis tikai viens. Viņš bija atteicies pieņemt Jēzu, mūžīgo Dzīvību. Nu, kas tad viņam atlika? Nogrimt nāvē, ellē. Cik liktenīgu kļūdu bija pieļāvis tas jaunielis, kad viņš atteicās iet ar Jēzu, lai Jēzus viņu vestu! Viņš atteicās to darīt.

89 Tik daudzi jauni cilvēki šodien pieļauj šo kļūdu, atsakās, lai viņus ved Kungs Jēzus. Lūk, mēs redzam, cik tas ir liktenīgi – noraidīt mūžīgo Dzīvību un Jēzus vadību; vadību, kad Viņš teica: "Nāc, seko Man."

90 Vai saprotat, ko šodien pateica tas izskatīgais jauneklis? Kad jūs aizejat no skolas, kad jūs aizejat no turienes, jums ir vajadzīgs cits līderis, un lai tas ir Jēzus. Bet Jēzus ir Bībele. Vai jūs ticat tam? Tā ir Jēzus Dzīvība un Viņa baušļi mums rakstītā veidā. Tāpēc mums ir Tajā jāieskatās, lai redzētu. Tas ir tas projekts. Tā ir tā karte, kurai Viņš mums lika sekot, lai sāktu iet uz mūžīgo Dzīvību.

Un tā, mēs ieraugām, ka šis jaunais cilvēks aizgāja pazušanā.

91 Tagad izskatīsim vēl vienu. Vai jūs gribētu, vai jums ir vēl laiks, lai mēs paņemtu citu bagātu, jaunu priekšnieku, kurš spēra pareizu soli? Vai jūs gribētu to dzirdēt? Labi, mēs pacentīsimies. Tagad paņemsim citu bagātu, jaunu priekšnieku, kurš satikās ar to pašu lietu.

Un tā, mēs ieraudzījām, uz kurieni devās tas puisis, kurš nodzīvoja diezgan skaistu dzīvi, taču nomira un aizgāja pazušanā ellē. Bet tagad mēs parunāsim par citu jaunu cilvēku, kurš satikās ar to pašu lietu. Viņš bija bagāts, jauns un bija priekšnieks, taču viņš pieņēma Kristus vadību; kā pirms brītiņa mums pateica tas puisēns, ka mums būtu jāļauj sevi vest. Viņam ir jāved mūs. Viņš to pieņēma.

92 Par to ir vieta Rakstos, ja jūs gribat paskatīties pēc tam, kad es to izlasīšu, lūk, tas ir vēstulē Ebrejiem 11. nodaļā, 23. līdz 29. pants. Atļaujiet man to vienkārši izlasīt. Vai jūs vēl nedaudz mani

pacietīsiet, labi? Vai jums nav iebildumu, ja es ne...vai labi? Tāpēc mēs vienkārši...mēs vienkārši to izlasīsim, tad jūs pateiksiet: “Es dzirdēju, kā brālis Branhams izlasīja to no Bībeles.” Saprotat? Un tad jūs zināsiet, ka tas tur ir; ka to nepateicu es, bet to pateica Viņš. Un tā, paklausieties, kas ir teikts šeit Bībelē par šo jauko cilvēku. Un tā, klausieties.

Ticībā Mozu pēc dzimšanas viņa vecāki paslēpa trīs mēnešus, tāpēc ka viņi redzēja, ka bērns ir jauks. Un viņi nebijās no valdnieka pavēlēm.

Ticībā Mozus, liels izaudzis, dziedās saukties par faraona meitas dēlu, (paklausieties)

labāk gribēdams kopā ar Dieva tautu ciest ļaunumu nekā īsu laiku baudīt grēcīgu laimi,

un Kristus negodu uzskatīja...

93 Jau toreiz Mozus laikā tas vēl arvien bija Kristus. Saprotat? Tikai un vienīgi Viņam pieder mūžīgā Dzīvība. Saprotat?

94 “Uzskatīja negodu” saukties par fanātiķi, par sektantu vai kaut ko tādu. Saprotat?

Par lielāku bagātību uzskatīdams Kristus negodu nekā Ēģiptes bagātības, jo viņš raudzījās uz atmaksu.

95 Un tā, vai jūs zināt, ko tas nozīmē? Tas nozīmē, lūk, ko – ka Mozus piedzima kā nabadzīgs zēns, patiešām nabadzīgs. Viņa tēva vārds bija Amrāms. Viņa māti sauca Johebeda. Un viņi bija patiešām nabadzīgi, taču viņi bija kristieši. Viņi smagi strādāja. Viņi bija verdzībā. Viņiem bija jātaisa māla ķieģeļi un viss kas tāds tam ķēniņam. Vai jūs to zināt? Reiz tā ķēniņa meita nokāpa lejā pie upes, kur māte...

96 Johebeda, Mozus Māte, bija paņēmusi viņu un uzlikusi uz tāda maza plostiņa, un palaidusi pa upi. Bet tie krokodili bija apēduši visus tos bērniņus; viņi tos slepkavoja un meta upē. Taču viņa ielika viņu tieši tur. Bet vai jūs zināt, kā viņai izdevās atvairīt no viņa tos krokodilus? Viņa to uztaisīto mazo šķirstu, kurā ielika viņu, nosmērēja ar darvu. Vai jūs zināt, kas tas ir? Tas ir terpentīns. Kāds krokodils piepeldēja, sacīja: “Hm, mazs, resns ebrejiņš, es viņu apēdīšu!” Tas dzirdēja, kā viņš raud. Piepeldēja tur klāt: “Fui! Kāda smirdoņa! Hm!” Saprotat? Redziet, tai mātei bija vadība, kā pasargāt savu bērniņu. Un tas aizpeldēja prom, viņam negribējās pat tuvumā tam būt.

97 Un tā viņš nopeldēja lejup pa upi, nedaudz tālāk. Bet viņa māsiņa, kuru sauca Mirjama, sekoja viņam, kad viņš peldēja pa upi, vērodama, kas...

98 Un pēc tam iznāca faraona meita un sagribēja viņu izvilkt ārā, ziniēt, un viņa izvilka viņu. Jūs zināt, ka visas... Zini, tava mamma domā, ka tu esi visskaistākais bērniņš pasaulē; saprotiet, viņai tā būtu jādomā. Taču Bībelē ir teikts, ka tas puisēns bija ļoti skaists, patiešām daiļš mazulis. Un, ak, viņš tur blāva un spārdījās ar savām kājiņām. Viņš gribēja savu mammu, saprotiet. Un vai zināt, kas notika? Tad Dievs ielika faraona meitas, ķēniņa meitas sirdī visu to mīlestību, kāda var būt mātei pret mazuli. Viņas sirds iežēlojās par viņu. Viņa sacīja: “Tas ir mans bērns.”

99 Un, ziniēt, viņa bija jauna sieviete. Saprotiet, tajā laikā viņiem nebija tādu pudelīšu, no kā barot mazuļus, tāpēc viņiem bija jāatrod kāda mamma, kurai bija bijis mazulis un kura varētu barot.

100 Un tur uzreiz uzradās Mirjama, viņa sacīja: “Es atradīšu jums piemērotu mammu.”

“Labi, ej un sameklē.”

101 Vai zināt, ko Mirjama atrada? Paša Mozus māti. Pilnīgi pareizi. Jā, aizgāja un atrada. Tas bija gudri, vai ne? Un tā viņa aizgāja un atveda paša Mozus māti. Un tā sacīja: “Es paņēmu un

audzināšu tev šo mazuli.”

102 Viņa sacīja: “Zini, es maksāšu tev trīssimt dolārus nedēļā par viņa audzināšanu. Un tu vari dzīvot pilī.” Redziet, kā dara Dievs, kad jūs uzticaties Viņam, lūk, kad jūs patiešām esat ticībā. Tas mazulis bija pravietis, saprotiet, un viņa to zināja.

103 Un tā viņi devās uz pili, un viņa audzināja Mozu, un māte...viņa paša māte, un saņēma trīssimt dolāru nedēļā, lai par visu rūpētos. Vienkārši aizdomājieties par to!

104 Un pēc tam, jūs zināt, nedaudz vēlāk, kad bija pagājis kāds laiks, Mozus jau bija pietiekami pieaudzis, lai lasītu un rakstītu. Viņa mācīja viņam lasīt un rakstīt. Un tad viņa izstāstīja viņam, sacīja: “Mozu, tu piedzimi kā tas īstais bērns. Mēs ar tavu tēvu lūdzāmies. Dievs atklāja mums, ka tu esi pravietis un ka nākotnē tu būsi šīs tautas atbrīvotājs.”

105 Un jūs zināt, ka tad, kad viņš izauga, kas viņš tad kļuva? Viņš bija adoptēts ķēniņa ģimenē. Ak vai! Viņam nevajadzēja...

106 Un viņš skatījās tur ārā uz savu tautu, un viņiem nebija nekādu drēbju. Viņi bija kristieši, un viņi raudāja. Bet tie uzraugi pātagoja viņus ar pātagām, un viņu muguras asiņoja. Viņa brālēni un onkuļi, tēvs un māte, viņi visi, viņi tika dauzīti ar pātagām tur tajās dubļu bedrēs. Lūk, bet Mozus, dziļi viņa sirdī bija kaut kas, ka viņš zināja, ka viņi bija Dieva apsolītā tauta. Viņš to zināja.

107 Un tā, nākamais, kas viņam bija jādara – viņam bija jāklūst par ķēniņu. Viņš būtu bijis ķēniņš pār visu, bagāts cilvēks, ak, visa Ēģiptes nauda. Bet Ēģipte tajā laikā kontrolēja pasauli. Taču, paskatieties, Bībelē ir teikts, ka “viņš uzskatīja negodu” – būt par dubļu maisītāju kā tur, par kristieti... Kad viņi ņirgājās par tiem, smējās par tiem, spārdīja viņus. Ja viņi būtu kaut ko pateikuši pretī, tad viņi tiktu nogalināti. Saprotat? Taču Mozus izvēlējās iet kopā ar to grupu tā vietā, lai sauktos par ķēniņa dēlu.

108 Paskatieties uz to! Saprotiet, jo viņš bija ieraudzījis pēdējo laiku! Vai redzat to bagāto jauniešu? Taču viņš bija ieraudzījis Jēzu, kā Viņu redzam mēs, vīzijā, ka viss tiks samaksāts pēdējā laikā. Lūk, un viņš pieņēma Kristus vadību, un Mozus uzskatīja to negodu par lielu bagātību.

109 Ziniet, reizēm, kad jūs, mazie zēni, ejat uz skolu, citi zēni tur saka sliktus vārdus un grib, lai tā runātu jūs visi. Un meitenes, meitenes runā sliktas lietas un grib, lai tā runājat jūs visas. Tu saki: “Nē, es esmu kristietis.”

110 Viņi saka: “Ak, tu, memmesdēliņš!” Ziniet, viņi jums piekasās.

111 Nu, piecelies, pasaki: “Es priecājos, ka esmu tāds.” Saprotat? Jo, redzi, tieši tā rīkojās Mozus. Viņš uzskatīja Kristus negodu par lielāku bagātību nekā visu, kas bija Ēģiptē. Un tā, pasekosim viņam, kuru veda Kristus, un paskatīsimies, ko viņš izdarīja.

112 Lūk, redziet, tas jaunais cilvēks bija bagāts, tas pirmais jaunais cilvēks, taču viņš negribēja Kristu. Viņš negribēja būt Jēzus sekotājs. Un tā mēs ieraugām, ka viņš bija ļoti populārs, varbūt viņš kļuva par kinozvaigzni, par kaut ko slavenu, visā, ko viņš varēja izdarīt, un visā, ko viņš gribēja. Taču, kad viņš nomira, kopā ar viņu nebija neviena, kas viņu vestu. Lūk, viņa izglītība – tas bija labi; viņa nauda – tas bija labi; taču, kad atnāca nāve, tas bija viss, to visu viņš vairs nevarēja izmantot. Viņš nevarēja nopirkt sev ceļu uz Debesīm. Un viņš nevarēja...ar savu izglītību viņš nevarēja aiziet uz Debesīm. Saprotat?

113 Taču šis te jaunais cilvēks, arī viņam tas viss bija. Arī viņam bija izglītība, saprotiet, viņš bija gudrs. Viņš gāja uz skolu ar savu... Viņa māte mācīja viņu, un viņam bija laba izglītība. Un viņš bija patiešām tik gudrs, ka varēja mācīt pat ēģiptiešus. Viņš mācīja savu skolotāju, viņš bija tik gudrs. Paskatieties, cik viņš bija gudrs. Taču jūs zināt, ka ar to visu gudrību, ar to visu, kas viņam bija, ar tām iespējām, kas viņam bija, viņš tomēr pateica: “Es to visu atstāju, lai sekotu Jēzum.” Vai

zināt, ko viņi izdarīja ar viņu? Viņam bija jābēg. Viņš kļuva par vergu, dubļu maisītāju kā visi pārējie.

114 Taču viendien, kad viņš bija kļuvis par pieaugušu vīrieti, viņš ganīja dziļi tuksnesī. Un kas notika? Kas man pateiks, kas notika? Kas tur bija? [Kāds bērns saka: “Tur bija uguns krūmā.”-Tulk.] Pareizi, tur bija uguns krūmā, un tas piesaistīja viņa uzmanību. Viņš nogriezās malā. Un zināt ko?

115 Jūs sacījāt: “Pamāci bērnus.” Tagad bērni piecelsies un mācīs mani. [Brālis Branhams smejas-Tulk.] Lūk, un tas puisēns, viņam ir taisnība. Kas ir tavs tētis? [Puisēns saka: “Misters Šans.”-Tulk.] Tavs tētis ir misters Šans. Šis puisēns ir apmācīts, vai ne? Visas šīs mirdzošās actiņas skatās vienādi, viens apsteidz otru, jūs saprotat.

116 Un tā, paskatieties, viņš to izdarīja un tas... Tas degošais krūms piesaistīja viņa uzmanību, un viņš sacīja: “Es nogriezīšos un paskatīšos, kas tas ir.”

117 Un Dievs sacīja Mozum: “Novelc savas kurpes, zeme, uz kuras tu stāvi, ir svēta. Es esmu izvēlējis tevi, lai tu ietu un atbrīvotu Manu tautu. Es dodu tev varu; tu vari satriekt zemi ar sodībām, tu vari pārvērst ūdeni asinīs, tu vari izsaukt mušas un utis. Nekas tev nekaitēs. Es esmu izvēlējis tevi.” Kāpēc? Tāpēc ka viņš bija izvēlējis Kristu. Saprotat? Tu izvēlies Kristu, bet Viņš izvēlas tevi. Saprotat? Lūk, Viņš sacīja: “Tu izvēlējis Mani, un Es izvēlējos tevi, lai tu ietu uz turieni, uz Ēģipti.”

118 Un paskatieties, ko viņš izdarīja. Viņš veda divus miljonus cilvēku, izveda divus miljonus cilvēku, savu tautu, un atveda viņus uz apsolīto zemi. Lūk, viņš sekoja. Mēs pasekosim viņam tuksnesī; un jūs, bērniņi, esat dzirdējuši, kā brālis Leo un brālis Džīns, un jūsu tētis, un mamma stāsta jums to visu, kas notika tuksnesī, kā viņš lika maizei krist no debesīm un pabaroja izsalkušos cilvēkus, un visus tos notikumus.

119 Un te mēs redzam, ka viņš jau bija vecs vīrs, viņš bija patiešām vecs, viņam bija simtu divdesmit gadi. Un viņš bija tuksnesī.

120 Bet cilvēki neizturējās pret viņu jauki. Redziet, reizēm cilvēki, kas sauc sevi par kristiešiem, neizturas pret jums jauki. Taču Jēzus vienmēr izturas pret jums pareizi. Saprotat? Saprotat? Un tā, mēs ieraugām, ka cilvēki sacēlās pret viņu, taču viņš vienalga palika kopā ar tiem. Viņš bija līderis, un viņam bija jāpaliek ar viņiem. Un ar viņu runāja Tā Kunga eņģeļi. Vai tad jūs negribētu, lai tas notiek ar jums? Tad izdariet pareizo izvēli un izvēlieties Jēzu, un Viņš to izdarīs.

121 Un tā, tad mēs ieraugām, ka ceļa galā viņš bija kļuvis patiešām vecs. Viņš vairs nevarēja sludināt, un viņa balss bija kļuvusi klusa. Tāpēc viņš svētīja Jozuu un devās uz kalna virsotni, lai nomirtu.

122 Vai jūs zināt, kas notika, kad viņš nomira? Kas tur notika? [Kāds puisēns saka: “Viņš nomira, bet tad Viņš augšāmcēla viņu no miroņiem.”-Tulk.] Pilnīgi pareizi. Pilnīgi pareizi.

Tagad jūs sacīst: “Kur tad tas ir?”

123 Nu, tikai brītiņu, tam puikam ir taisnība, saprotiet. Viņš tika augšāmcelts no mirušajiem. Lūk... (Mirjam, es zināju, ka tu to zini. Hm-hm.) Lūk, paskatieties. Viņš augšāmcēla viņu no miroņiem. Kāpēc? Tāpēc ka pēc astoņsimt gadiem, lūk, viņš bija tur Palestīnā, stāvēja kopā ar savu Līderi, ar Jēzu, viņš, kurš negodu Viņa Vārda dēļ bija uzskatījis par lielāku bagātību nekā visus Ēģiptes dārgumus. Viņš uzskatīja... Tur stāvēja viņa Līderis. Ziniet, viņš bija aicināts...

124 Bībelē, jūs zināt, tur bija tā Klints, kas gāja kopā ar Israēlu. Un, kad Mozus bija gatavs mirt, viņš nostājās uz tās Klints. Un tā Klints bija Jēzus. Vai atceraties, ko Jēzus sacīja Jāņa Evaņģēlija 6. nodaļā?

Nu, tas sacīja: “Mūsu tēvi ēda mannu tuksnesī!”

125 Viņš sacīja, sacīja: “Mans Tēvs deva to mannu.” Viņš sacīja: “Jā, viņi ēda mannu. Tā tas ir. Un viņi visi ir miruši, jo viņi negribēja virzīties tālāk.” Sacīja: “Viņi visi ir miruši.” Un sacīja: “Es esmu Dzīvības Maize, kas nākusi no Dieva no Debesīm.”

126 “Mūsu tēvi dzēra no klints. Mozus iesita pa klinti,” sacīja, “un sāka tecēt ūdens.”

Viņš sacīja: “Es esmu tā Klints, kas bija ar viņu.”

127 Un paskatieties, kad Mozus nomira, viņš nostājās uz tās Klints. Vai zināt, kas notika? Bībelē ir teikts, ka atnāca eņģeļi un viņu paņēma.

128 Cik ļoti tas atšķīrās no tā otra jaunā cilvēka! Tas jaunais cilvēks, redziet, kad viņš nomira, viņam nebija neviena, kas turētu viņu pie rokas, tāpēc viņš vienkārši nogrima caur tumsu ellē, un tagad viņš ir tur, tai vietā.

129 Tad, kad Mozus aizgāja no šīs dzīves, kad viņš devās, viņš bija pieņēmis kādu Līderi. Viņa mamma bija vedusi viņu pareizi, viņa tēvs bija mācījis viņu pareizi. Un pēc tam, kad viņš bija jauna cilvēka vecumā, tad viņš pateica: “Es redzu mūžīgo Dzīvību, ja es iešu kopā ar šiem nabadzīgajiem, nicinātajiem cilvēkiem, es iešu ar viņiem, jo viņi ir Dieva tauta. Es varētu neiet. Es varētu būt ķēniņš, taču es negribu būt ķēniņš. Es varētu iegūt visu Ēģiptes naudu, jo tā visa piederētu man. Taču es negribu to. Labāk es iešu ar Jēzu.” Un tad, kad viņš gāja cauri dzīvei, un tad, kad viņš devās prom no šīs dzīves, tur bija viņa Līderis, kas turēja viņu pie rokas.

130 Vai tad jūs negribat to Līderi? Vai tad mēs visi negribam to Līderi, lai turētos pie Viņa rokas?

131 Pēc simtiem gadu viņš tika ieraudzīts kopā ar viņa lielo Līderi. Viņš bija vedis. Viņš izdarīja...izdarīja izvēli savā jaunībā, un tāpēc Dievs turēja viņu.

132 Vai zināt ko? Tas bagātais cilvēks ir ellē, tas jaunais bagātnieks, kurš atteicās. Saprotiet, lūk, atcerieties, viņam bija izglītība, viņam bija reliģija, viņš apmeklēja draudzi, viņš bija labs cilvēks, taču viņš atteicās no Jēzus. Saprotat?

133 Bet šis jaunais cilvēks, viņš bija izglītots, viņam bija reliģija, taču viņš gribēja Jēzu. Saprotiet, Mozus būtu bijis daudz bagātāks, nekā tas jaunais cilvēks, jo tam bija kaut kāda nauda, varbūt kādas fermas un kaut kas tāds, un varbūt politika, un tā tālāk, taču Mozum bija jāklūst par visas zemes ķēniņu. Taču viņš to visu atstāja.

134 Un vai zināt ko, bērniņi? Kad vairs nebūs nekādas Ēģiptes un kad nebūs vairs nekādu dārgumu, Mozus joprojām būs, jo viņš izvēlējās to, kas bija pareizs. Saprotat? Viņš izvēlējās, lai viņu vestu tas pareizais.

135 Kad vairs nebūs nekādu milzīgu piramīdu! Vai jūs esat lasījuši par piramīdām Ēģiptē? Vienā no šīm dienām tās kļūs par pīšļiem, kad sprāgs atombumbas. Visas šīs zemes bagātības, cilvēki metīs tās gaisā un brēks, un sacīs, ka tās ir čūlas viņu miesā, un kliegs, un kauks. Saprotiet, tas viss beigsies.

136 Taču tie, kas ir pieņēmuši Jēzu Kristu, lai Viņš vestu viņus, tie nekad nenomirs. Tiem ir mūžīgā Dzīvība. Ja arī šeit viņi nomirs parastā veidā, Jēzus viņus atkal augšāmcels.

137 Tev ir jāizdara izvēle. Tava izvēle noteiks to, kāds būs tavš mūžīgais galamērķis. Atcerieties, Jēzus prasa ikvienam no mums: “Seko Man, ja gribi Dzīvību.” Saprotiet, vadība: “Seko Man, un tev būs mūžīgā Dzīvība.” Un es esmu pārliecināts, ka pat mums, pieaugušajiem, tajā ir kaut kas arī mums. Ja tu gribi Dzīvību, tev Tas ir jāpieņem. Ja tu gribi reliģiju, tu pieņem to. Ja tu gribi... Lūk, kas jums ir jādara... Ko jūs pieņemat, to jūs saņemat. Taču man un jums, un šiem bērniņiem,

atcerieties, mums skan ielūgums. Jēzus sacīja: “Seko Man, un tev būs mūžīgā Dzīvība.” Tieši to mēs gribam darīt, vai ne?

138 Kurš no jums patiešām grib sekot Jēzum un pateiks: “Nu, kad es būšu pietiekami liels un pietiekami vecs, lai izdarītu savu izvēli, un izdarītu... Mani neuztrauc, cik daudz man ir naudas, cik es esmu nabadzīgs, vai kā par mani smejas cilvēki, un viss pārējais, es gribu sekot Jēzum. Es gribu izdarīt tādu izvēli, kā Mozus, un nevis tādu, kā tas bagātais jaunietis.” Cik daudzi no jums grib to izdarīt tagad? Vai jūs patiešām gribat to izdarīt?

139 Es vēlos, lai jūs pieceļaties kopā ar mani. Es vēlos, lai jūs uzliekat savu kreiso roku uz savas sirds, bet labo roku paceļat augšā. Es vēlos, lai tagad jūs aizverat acis un noliecat galvu, un vienkārši atkārtojiet aiz manis šos vārdus. [Sanāksme atkārtoto pēc brāļa Branhama-Tulk.]

140 Dārgais Jēzu, es atdodu Tev savu dzīvi. Es dzirdēju šo svētrunu, kur divi jauni cilvēki izdarīja savu izvēli. Es negribu iet pa tā jaunā, bagātā priekšnieka ceļu. Bet es gribu iet pa Mozus ceļu. Es vēl esmu tikai bērns. Ved mani, dārgais Jēzu uz mūžīgo Dzīvību. Āmen.

Tagad nolieksim mūsu galvas.

141 Dārgais Jēzu, reiz šeit, Tava ceļojuma laikā šeit uz zemes viņi atveda pie Tevis tādus mazus draudziņus, kādiem es runāju šajā pēcpusdienā. Un mācekļi sacīja: “Mācītājs ir ļoti noguris. Viņš no rīta sludināja. Viņš sludināja *to* un *šito*, un Viņš ir ļoti noguris. Netraucējiet Viņu.”

142 Taču Jēzu, Tu pateici: “Netraucējiet bērniņiem nākt pie Manis, jo tādiem pieder Debesu Valstība.”

143 Kungs Dievs, pieņem šodien šos puisēnus un meitenītes šajā taisnīguma skolā, šeit, kur uz šo tuksneša nomali ir atnācis mūsu brālis, lai izvestu šīs ģimenes, kuras gribēja atdalīties no šīs pasaules lietām, lai dzīvotu tikai Tev. Un lūk, šeit ir viņu bērniņi, kas vēro savu tēvu un māšu dzīves, jo mēs esam piemēri it visā, ko mēs darām. Ak, dārgais Dievs, debess un zemes Radītāj, virzi mūsu soļus, Kungs, lai mēs šo maziņo priekšā neizdarītu neko tādu, kas kļūtu par klupšanas akmeni viņu ceļā. Jo ir teikts, ka būtu labāk mums uz kakla uzsiet dzirnakmeni un iemest jūrā, nekā aizskart vienu no šiem mazajiem. Tu sacīji: “Viņu eņģeļi vienmēr redz Mana Debesu Tēva vaigu,” tas varenais eņģelis un sargājošais eņģelis ir virs katras šīs mazās dvēselītes.

144 Kad šodien viņi sēž ar plati atplestām actiņām, skatīdamies un atbildēdami uz jautājumiem, un klausoties bērnu stāstus no Bībeles par to, kā šie divi jaunie cilvēki izdarīja savu izvēli, un viņi visi veltī Tev savu dzīvi. Ak, Jehova Dievs, ved viņus, sargā viņus. Un lai viņi atrod to lielo Līderi, Jēzu Kristu, kurš viņus vedīs, kad tēvs un māte, un skolotāji būs ar viņiem beiguši. Ved viņus Tu uz mūžīgo Dzīvību, kā Tu vedi Mozus, kad viņi vērsas pie Tevis ar savu pazemīgo, mazo bērnu lūgšanu. Es atdodu viņus Tev, Kungs, kā Tavs kalps, kā trofejas un dārgakmeņus Tavam kronim. Lieto viņus, Kungs, uz šīs zemes Tavam godam. Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

145 Un jūs, mazie draudziņi, varat... Vai tagad jūs jūtaties labāk? Jūs zināt, ka Jēzus jūs vedīs un jūs vadīs. Vai tad jūs tam neticat? Un Jēzus padarīs jūs, mazie, tieši tādus kā bija Mozus un Mirjama, par pravietēm un praviešiem, padarīs jūs par lieliskiem cilvēkiem.

146 Tagad mēs, kas esam vecāki, kas esam Viņu pieņēmuši, vai tad arī mēs negribam, lai Viņš mūs ved? Es gribu, lai Viņš ved mani tālāk, virza manus soļus, tur manu roku. Saprotat? Un arī tad, kad es nonāksu pie tās upes, es gribu turēties pie Viņa rokas. To gribam mēs visi, vai ne?

147 Dārgais Jēzu, ved arī mūs, Tēvs. Tagad mēs grasāmies šķirties viens no otra. Man ir jāatgriežas Toskānā. Man ir jāsaprotavoja gaidāmajām sanāksmēm. Dievs, es veltu šo cilvēku grupu, brāli Leo un brāli Džīnu, un visus sekotājus, kas ir šeit, Tavās rokās, lai Tu svētī viņus un mīli viņus, piedodams visas viņu nelikumības, dziedinādams visas viņu slimības, vienmēr

saglabādams viņus mīlestībā un sadraudzībā, un uzmundrinādams tos, kas ir noguruši. Un reizēm sātans var pienākt un atņemt viņiem drosmi, taču mēs atceramies, ka Tu izgāji cauri tam pašam, drosmes atņemšanai, šīs zemes cilvēku atstāts. Un cilvēki... Un reizēm ļoti tuvi draugi, pat radnieki, atstāj mūs. Taču ir Tas, Kuru mēs esam izvēlējušies, Viņš nekad mūs neatstās un nepametīs.

148 Ved mūs, Kungs, uz mūžīgo Dzīvību. Es lūdzu, lai Tu dāvā, lai mēs vēl daudzas reizes varētu sanākt kopā šeit uz zemes un runāt par Tevi, un stāstīt par Tevi. Un tad, tajā lielajā Dienā, kad beigsies šī pasaule un laiks būs pārgājis Mūžībā, ļauj mums satīties tajā varenajā Valstībā kā pilnām ģimenēm, lai vēlāk vienmēr dzīvotu kopā. Dāvā to, Kungs. Bet līdz tam laikam ļauj mums strādāt, pūlēties no visa spēka, kamēr vēl spīd saule. Jo mēs lūdzam to Jēzus Vārdā. Āmen.

149 Lai Dievs svētī ikvienu no jums. [Pārtraukums lentas ierakstā-Tulk.]

Lai Viņa padoms tevi stiprina,

Lai Viņa rokas tevi droši ieskauj.

Dievs lai ir ar tevi, līdz mēs tiksimies!

Līdz mēs tiksimies! Līdz mēs tiksimies!

Līdz mēs tiksimies pie Jēzus kājām.

Līdz mēs tiksimies! Līdz mēs tiksimies! (Paldies tev, brāli.)

Dievs lai ir ar tevi, līdz mēs tiksimies!

Lai Dievs jūs svētī!

Vadība

(Leadership)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1965. gada 31. oktobra svētdienas pēcpusdienā Preskotā, Arizonas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 65-1031A ilgst 1 stundu un 10 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2022. gadā.